

Немачка челична рука у свиленој рукавици

Крајње суптилног облика русофобије има и у најневероватнијим међупросторима западне психе – моди кајања која се раширила након признавања Холокауста. То признање је племенито и треба га неговати, али се претворило у нову световну религију и њен култ изазива самопрослављање западне надмоћи над остатком света. Тиме опет постају легитимна наивна веровања у надмоћ „белог човека“ и западне цивилизације над свим осталим културама, религијама и системима вредности. По том виђењу, само су западњаци достигли највиши стадијум моралности, захваљујући свом кајању због крвопролића у Другом светском рату и тиме што су достигли „највиши стадијум“ демократије, која ће убудуће истеривати насиље међу државама. Оптуживање за расизам смањило се толико да је готово нестало, те се свело на оптужбе за антисемитизам и антиционизам.

Немачка, као некад Пољска, никад није изгубила из вида своје територијалне тежње ка истоку нити жељу да влада Европом, иако се више не усуђује да их експлицитно изрази откако је пораз 1945. окончао њен војни поход. Седам деценија након жестоког пораза, с духом и умећем који су за дивљење, и недодирљивим држањем, у целости је остварила план који су утврдили Први рајх у 13. веку а затим Други и Трећи – доминацију над Словенима на Балкану, у Централној Европи, балтичким земљама и Украјини. Од пролећа 2014, уласком Украјине у европску орбиту, није ли освојила и последњу територију која јој је недостајала, ону што су тевтонски витезови, а затим поборници „животног простора“, хтели апсолутно да покоре?

Курт Рајцлер, саветник немачког канцелара Бетмана Холвега, записао је 15. априла 1915, усред Великог рата: „Јуче сам канцелару изложио план нове Европе, тј. прикривање наше воље за моћ. Безимено друштво централноевропског царства, чији је Пруска већински акционар. Зато је потребна конфедерација држава око Немачког царства. Нема потребе говорити о анексији централној сили. Европска идеја води до таквог исхода.“ Није ли ЕУ савршено отеловљење тог плана, велико безимено друштво чији је Немачка већински акционар, а Ангела Меркел председница управног одбора? Нису ли Грци, Шпанци и Италијани сведени на статус запослених по уговору неограниченог трајања, о којем се указом одлучује да ли ће опстати у монетарној унији или неће?

Није ли Хелмут Кол, растављањем Југославије 1991, признавањем независности Словеније, Македоније, Хрватске и Босне, успео оно што су Аустријанци, а онда усташе, покушавали безуспешно да остваре вековима, анексијом Босне 1908. и усташком католичко-фашистичком државом 1941? Није ли потчињавање Словена на Балкану, преко распада Југославије, а затим Србије подршком не-

зависности Косова 2008, циљ старог германског сна и није ли Немачка најзад остварила амбиције Хабзбурга?

Није ли Немачка 2015, опрезно пуштајући да ЕУ и НАТО пошаљу војску у балтичке земље совјетског блока (које су јој биле савезници пре и током рата), успела да мирно створи толико жељени животни простор који је покушавала да освоји насиљем и крвопролићима током два светска рата? Да ли треба да чуди што је Запад обратио тако мало

Хелмут Кол успео оно што нису Франц Јозеф и Хитлер

пажње на подршку коју су украјински националисти, наследници пронацисте Бандере, пружили демонстрантима на тргу Мајдан у фебруару 2014. и њихову вероватну умешаност у пуцњаву која је изазвала пад проруске владе? Али, као и с бившом Југославијом и Косово,; истина, подметнуте фотографије и злочини псеудобораца за слободу прекасно ће се открити, кад политички исход постане неотклоњив.

Немачки дух огрнуо се плаштом мира, и треба му честитати, али он увек маршира; челична рука у свиленој рукавици. Друге чланице ЕУ виде само жар. Чак су и САД, које су пожуриле на Мајдан да пруже подршку демонстрантима, верујући да коначно могу да ставе у џеп чувени украјински геополитички „стожер“ и потерају Русију према Сибиру, упале у замку. Ангела Меркел је пустила Американце напред, а након тога, могла само да одреди улог, постављајући се врло спретно као арбитар у сукобу Запада и Русије. Веома јак, заиста.

Једино је Русија, која јој је сметала, платила цену. Поново уједињена Немачка, будући да је као 1870. повратила своју зону економског ширења у источној Европи (заправо, простор руске доминације постао је сада немачки), није више на нивоу Француске. А Француска није могла то да призна. Ова Немачка, то више није пријатна и мирна Аденауерова федерална република, већ огромна аутономна земља. Ето како се преко ноћи Европа пробудила у немачком времену, а да није схватила шта јој се десило. Ето како је, за мање од четврт века, без метка и уз одобравање јавности, Немачка успела да добије оба светска рат.

Није ли потчињавање Словена на Балкану, преко распада Југославије, а затим и Србије подршком независности Косова 2008, заправо циљ старог германског сна и није ли Немачка најзад остварила амбиције Хабзбурга?